

Képző- és iparművészet

Természet és absztrakció

Gondolatok Fukui Yusuke festészetéről

Fukui Yusuke absztrakt művészete kiváló példája a természet utáni festészetnek. S ha valakinek ez a kijelentés meglepő lenne, úgy mindenképpen érdemes figyelmébe ajánlani, hogy a látvány valóságába behatolásnak létezik két egymásra merőleges iránya, mégpedig egy felületi és egy mélységi. Ez a két irány nem végtelen lehetőségeit tekintve, nem minőségében különbözik, sőt, még csak nem is függetlenek egymástól. A tárgy megközelítésének módjában térnek el, s ennek a ténynek vannak lényegi történeti összefüggései, más megvalósulási rendet követve az európai és a keleti művészetben. A kelet mindig is hajlamosabb volt a világ meditatív szemléletére, mint a pillanat után loholó Európa. Így az európai képzőművészet csak az avantgárdban kezdte mutatni a formai megfeleltetés lehetőségeinek kimerülési tüneteit, és fordult az alkotás alapelemeinek értelmezése felé. Egyszeriben érdekes lett a vonal, a folt, a szín önmagában vagy viszonyrendszerben, és az, amiképpen ezekből lehetséges építkezni. Ebben a tanulási folyamatban voltak minták, mint a törzsi szertartásokban használt álarcok Afrikából, vagy a távolkeleti művészetből az azóta híressé vált színes fametszetek letisztult absztrakciója. Megdöbbentő élménnyé vált Európa számára, hogy le lehet ülni egy domb tetején, és addig lehet nézni egy tájat, amíg néhány vonalban megragadhatóvá válik a tájnak a benne ülő emberben létrejövő jelentése. Mert a japán művész soha nem önmagán kívül lévő tájat ábrázol, hanem azt, ahogyan ő odaadja magát a tájnak, és ahogyan a táj odaadja magát neki. És ehhez elég néhány vonal, néhány szín, és látván látunk.

Fukui Yusuke ezt a hagyományt követi. Azonban még mélyebbre ás, egészen a forma előtti vízióig. Éppen ezért nehéz a képeiről bármit is mondani. Csak maga a látvány. A tintarajzolatok.

Untitled, 2013, tinta, papír, 62,5 cm x 48 cm

Főként a sorozatokban követhetők a mélységi behatolás fázisai. – Vagy egy adott, elvont vízió körüljárása. Mindez szöveggel, reprodukciókkal csak közvetetten érzékeltethető. Olyasmi, mintha zenéről akarnánk beszélni – annál is inkább, mert ezek a képek leginkább zenei hangzatokkal rokoníthatók. Ráadásul nagyon fontosak a finom árnyalatok. Megfelelő kiállító tér kellene, megfelelő megvilágítás és meditatív nyugalom. Akkor elkezdjük látni a felfelé törő szerves struktúra elevenségét. Az élet egy lehetséges ősgondolatát. Azután ott van a lefelé zuhogó víz.

Rain, 2013, tinta, papír, 62,5 cm x 48 cm

Sem nem kell a látványhoz a cím, sem nem zavaró a látványnak ez a cím. (Rain) Mert a képen a víz lefelé zuhog, és talán épp eső. De több mint eső, mert esővé csak ezután, az időbe belépve manifesztálódik.

Fleck flumina, 2013, tinta, papír, 62,5 cm x 48 cm

Mennyire más világ van ebben a képben az előzőekhez képest! Azt a világot is lehetne még a végtelenségig tágítani, itt azonban egy másik világ más érvényű viszonyrendszere tárul fel. Egy elementáris vizuális képlet.

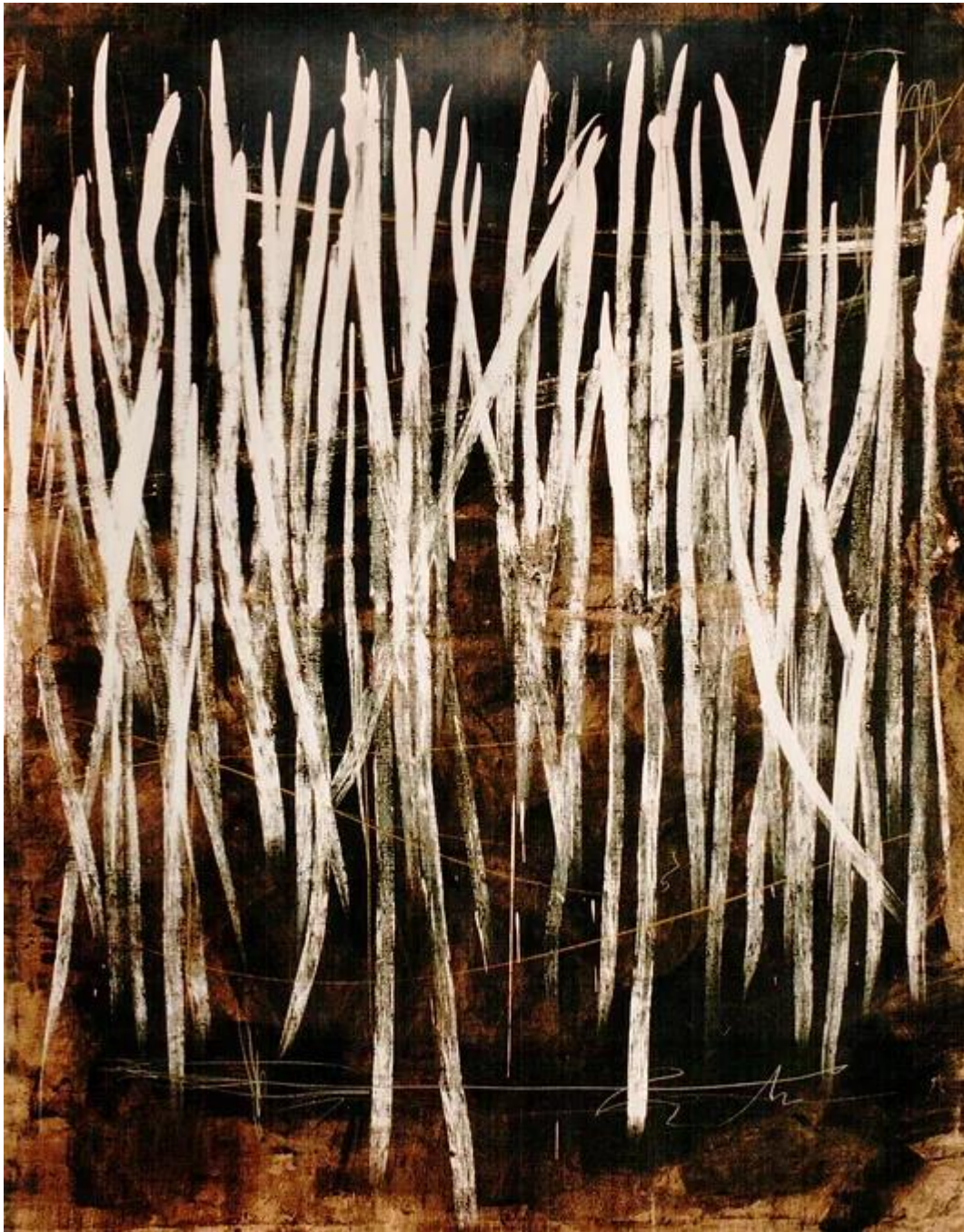
Tesla-Rai Jin (tryptich), 2015, olaj, vászon, 480 cm x 228 cm

A Tesla-sorozat mindenképp egy kitérő a konzekvensen felépített látványvilághoz képest. Itt hangsúlyosan érzékeljük a „beavatkozást”. Azt a beavatkozást, ami „olyan” akar lenni, de nem az. Megjelenik benne a szervesetlen. Az avatatlan ember szervesetlensége.

Two lines, 1997, olaj, vászon, 40 cm x 30 cm

Belép egy újabb dimenzió. A színek. És a faktúra életre kel. Mégis, a törvény tisztaságához képest mindez esendőbb. Valahogyan emberi. Úgy emberi, hogy esendőségében mégis szerves, még romlatlan, elemi önreflexió.

White lines, 1997, vegyes technika, 163 cm x 130 cm

Micsoda mozgalmasság! Micsoda élet! Földi élet. Ilyenek vagyunk.

Target (Red), 1999, vegyes technika, 40 cm x 30 cm

Egyedül ennél a képnél – valahogy ennél a képnél nem kellett volna cím. Ez a cím. Mert a *Target* konkrét. A kép nem konkrét. Sokkal inkább a konkréttá válás előtti állapot, ahol már vannak viszonyítási pontok. Ahol már megjelenik az értelmezhetőség ígérete. De még előtte vagyunk. Már van tér, amorf tér, ami hordozza a magába foglalás képességét, és meg is jelenik benne valamiféle differenciálódás, esetlegesen, rendezetlen pontokként, kezdetleges formai rendezettségre utalásként. Az időbe belépés pillanata.

Az absztrakt művészetben a legérdekesebb, ahogy a vízió belső törvényei megteremtik az ábrázolást. Ezek a belső törvények sokkal szigorúbbak, mint a figuralitás törvényei, amelyek a külső látványból következnek. Ezért az alkotási folyamat különleges pontja az, amikor kész a kép. Amikor minden felkerült a képre a vízió megjelenítéséhez, és semmi sem került fel többletként. Egyensúly van: harmónia. Minden vonal, minden szösszenet a helyén. Fukui Yusuke képei ilyenek. „... szálló porszem el nem hibban...” (J. A.)

– Ország –